

αὐτὸν νὰ μετοικήσῃ εἰς τὴν οἶκόν μας ἥτις δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἀληθῶς ἐρημία. Ὁ ζήλοτύπος μας ἔπασεν εἰς τὰ δίκτυα εὐκολώτερα ἀφ' ὅσον ἐφανταζόμεν, καὶ πρᾶγμα ἀπίστευτον, μ' ἀφῆκε παρυσθὺς καὶ ἦλθε νὰ ἐνοικιάσῃ τὴν οἰκίαν ταύτην τῆς ὁποίας τὰ παράθυρα βλέπουν εἰς τὴν αὐλήν μας καὶ ἥτις χάρις τῷ Θεῷ εὐρίσκετο κενή.— Τί ἀκούω! ἀνέκραξεν ὁ Φορλάγκος μετὰ μεγάλης χαρᾶς. Θεέ μου θὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ πλησίον μου! θὰ δύναμαι νὰ τὴν βλέπω, νὰ τὴν ἀκούω, νὰ τῆς ἐμιλῶ, νὰ τῆς ὀμνύω αἰώνιον ἔρωτα;— Μάλιστα, Κύριε, βλέπετε ὅτι δὲν σὰς ὑπηρετῶ ἡμιτελῶς. » Ὁ Φορλάγκος τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τοῦ εἶπε μετὰ παραφορᾶς. « Δὲν σὲ θεωρῶ πλέον ὡς ὑπηρετήν, Ὀλιβιέρε. Ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς εἶσαι φίλος μου.— Μάλιστα, Κύριε, φίλος σας, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος, ἀλλὰ συγχωρήσατέ μοι νὰ ἐξακολουθῶ τὴν διήγησίν μου· δὲν γνωρίζετε ἀκόμῃ ὅλην τὴν εὐτυχίαν σας. Ἡ ἐρωμένη σας σὰς ἀγαπᾷ πλέον ἥσως ἀφ' ὅσον σεῖς τὴν ἀγαπᾶτε.— Μ' ἀγαπᾷ! πῶς γίνεται! ἐκείνη δὲν μὲ εἶδε ποτέ.— Συγχωρήσατέ μοι, σὰς εἶδε ἡμέραν τινα εἰς τὰ Ἡλύσια πεδία, καὶ ἐκ τῆς πρώτης στιγμῆς ἡσθάνθη διὰ σὰς πάθος τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ ποτέ.— Εἶναι δυνατόν;— Αὕτη ἀπεσφόρη μὲ καρδίαν ἀπηλπισμένην, διότι σεῖς οὐτε καὶ τὴν παρετηρήσατε.— Ὁ ἄθλιος ἐγὼ! ποῦ λοιπὸν εἶχον τοὺς ὀφθαλμούς μου.— Ἀλλ' ἐκείνη περιπατοῦσα καὶ διαβαίνουσα μάλιστα πολὺ πλησίον σας ἤρπασεν ἐπιτήδεος νὰ πέσῃ ἢ εἰκὼν της. . . — Ἐπίτηδες!— Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἤθελε παρατηρηθῇ ὑφ' ὑμῶν καὶ ὅτι ἠθέλατε προσπαθῆσαι νὰ τὴν ἐλευθερώσητε ἐκ τοῦ ζυγοῦ ὅστις τὴν καταδυναστεύει, ἐὰν τῷ ὄντι τὰ κάλλη της ἔκαμνον ἐντύπωσιν τινα εἰς τὴν καρδίαν σας.— Ἐντύπωσιν τινα! εἶναι χαρκαγμένα διὰ τρόπου ἀνεξαλείπτου.— Ἐπὶ τέλους, Κύριε, μετὰ δύο ὥρων ἀπουσίαν ἐπανῆλθεν ὁ προστάτης· ἐνοικίασεν ὀριστικῶς τὴν οἰκίαν, καὶ ἀνήγγειλεν ἐνώπιόν μου εἰς τὴν ἐρωμένην σας ὅτι τὴν ἐπαύριον ὁ ἀλλάξῃ κατοικίαν. Οὕτω λοιπὸν ἔχετε ὑπομονὴν μέχρι τῆς αὔριον καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν θὰ ἀμελήσω τίποτε διὰ ν' ἀσφαλίσω τὴν ἐπιτυχίαν ὅλων τῶν σχεδίων σας. » Νέος εἰκοσαετής νὰ μετριάσῃ τὴν ἀνυπομονήσάν του, ὅτε παρασυρόμενος ὑπὸ μεγάλου πάθους, νομίζει πλησιάζουσαν τὴν στιγμὴν τῆς εὐτυχίας του! «— Καλὲ Ὀλιβιέρε, ἡ συμβουλὴ αὕτη εἶναι εὐκολωτέρα νὰ τὴν δώσῃ τις ἢ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ φαίνεσαι ὅτι δὲν εἶσαι ἐρωτευμένος. Ὁ Φορ-

λάγκος περιέρχεται ἑκατοντάκις ἔξωθεν τῆς οἰκίας ἥτις θὰ περικλείῃ τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐπιθυμιῶν του· ἐξετάζει μετ' ἀκριβοῦς προσοχῆς τὰ παράθυρα καὶ σκέπτεται διὰ τίνων μέσων ν' ἀπατήσῃ τὴν ἐπαγρύπνησιν τοῦ ἀποτροπαίου τοῦτου κερβέρου. Διέρχεται τὴν νύκτα ἐν ζωηροτάτῃ ἀνησυχίᾳ, καὶ παραδίδεται εἰς τὰ ὄνειροπολήματα φαντασίας ἐξημεμένης ὑπὸ τῆς ἐλπίδος τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῶν ἐμποδίων τὰ ὅποια προβλέπει· ἄλλοτε κλαίει διὰ τὴν τύχην τῆς δυστυχοῦς ταύτης νεάνιδος, ἥτις ἐστολισμένη μ' ὅλας τὰς χάριτας καὶ κατὰ συνέπειαν μ' ὅλας τὰς ἀρετὰς εἶναι παραδεδωμένη εἰς τὰς καταδρομὰς βαρβάρου ἐπιτρόπου· ἄλλοτε μειδιᾷ στοχαζόμενος ὅτι αὐτὸς θὰ ἦναι ὁ ἐλευθερωτής της διότι ἡ μόνη πρόθεσίς του εἶναι νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ. Ἐσύναξε λοιπὸν ὅτι κατεῖχεν εἰς μετρητὰ, δηλ. ἑκατὸν περίπου λουδοβίκια, τὰ ὅποια ἡ Κ. Βερμὺν τῷ εἶχε δώσει τὴν προτεραιάν. Μὲ τὸ ποσὸν τοῦτο τὰ πάντα ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ. (ἀκολουθεῖ)

Αἱ πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἀγίας Γῆς γινόμεναι σταυροφορίαι.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. 24.)

Ὁ Βαϊμούνδος προὐχώρει διὰ τῆς Μακεδονίας πολεμῶν τοὺς ἀνθισταμένους εἰς τὴν πορείαν του καὶ ἀκροώμενος ἐναλλάξ τοὺς πρέσβεις τοῦ Ἀλέξιου. Τέλος ἔλαβε τὴν πρόσκλησιν τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ νὰ ὀδηγήσῃ τὸν στρατὸν του εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ οὕτω μετ' οὐ πολὺ ὁ Ἀλέξιος ἐδέχετο τὸν Βαϊμούνδον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας μετὰ μεγάλης πομπῆς. Οἱ δύο οὗτοι ἡγεμόνες συνεχάρησαν ἀλλήλους διὰ τὰς κατ' ἀλλήλων νίκας των, διότι ἀμφότεροι ἦσαν ἐπ' ἴσης ἐπιτήδευοι εἰς τὴν τέχνην τοῦ ἀπατῆν. Ἡ Κομνηνὴ Ἄννα περιγράφει λεπτομερῶς τὸν ἄνδρα τοῦτον τὸν ὅποιον ὁ Ἀλέξιος ἐφοβεῖτο πλείοτερον πάντων τῶν λοιπῶν σταυροφόρων. Ἰδοὺ τίνι τρόπῳ διαγράφει ἡ θυγάτηρ τοῦ αὐτοκράτορος ἐκείνου τὴν εἰκόνα τοῦ Βαϊμούνδου. « Ἦν δὲ τοιοῦτος ὁ ἀνὴρ, οἷος, ὡς βραχεῖ μὲν εἰπεῖν, οὐδεὶς κατ' ἐκείνον ὦρθη ἐν τῇ τῶν Ῥωμαίων γῇ, οὔτε βάρβαρος οὔτε Ἕλλην. Θάμβος γὰρ ἦν ὀφθαλμῶν ὀρώμενος καὶ φοβιζόμενος ἐκπληξίς. Κατὰ μέρος δὲ ὑπογράφαι τὸ τοῦ βαρβάρου εἶδος, τοιῶς δε.

ροντος ὑπηρετοῦ τοῦ ἐπρομήθευσε τὰ μέσα.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτ' ἀπῆλθεν οὗτος εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου του με' ὕψος ζωγράφου συγκινήσεως. « Ἄχ! Κύριε, τί καλὰ νέα σὰς φέρω! χαρῆτε, κύριε, χαρῆτε.—Τί λοιπόν; τί θέλεις νὰ εἶπης; ἀνεκάλυψε τὸ πρωτότυπον;—Μάλιστα κύριε γνωρίζω τὸ πρωτότυπον. Ἐγέρθητε, ταχέως ἔγέρθητε.» Ὁ Φορλάγκος ἐπήδησε τῆς κλίνης του.—« Λέγε, εἶπε, λέγε ἀγαπητὲ Ὀλιβιέρε, ἀποθνήσκω ἀπὸ ἀνυπομονησίαν.—Περιμένετε μίαν στιγμὴν. Ἐπιάσθηκε ἡ ἀναπνοή μου—Δὲν δύναμαι πλέον—Ἐτρεχον δρομαίως ἀπὸ—Θὰ μὲ κάμης ν' ἀποθάνω—Τὴν εἶδον ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς ἀμάξης συρομένης ὑπὸ τεσσάρων ἵππων ἡκολούθησα τὴν ἀμαξὴν μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν εἰσῆλθεν εἰς μεγαλοπρεπὲς μέγαρον. Ἄχ! Κύριε, τί ὥραϊάν νῆαν ἀγαπάτε! τί ἀνάστημα! τί μορφή! ἀκόμη εἶμαι θαμβωμένος. Εἶναι ξανθὴ, ἔχει δὲ ὀφθαλμούς τοὺς ὥραιότερους τοῦ κόσμου.—Ὅποιαν εὐχαρίστησιν μοὶ προξενεῖς! ἀνεκράξεν ὁ Φορλάγκος, εἰς τὴν παραφορὰν τῆς χαρᾶς του. Πῶς ὀνομάζεται;—Ὀνομάζεται δεσποσύνη δεσποσύνη δὲ δὲ Ῥομανθίλλη. Μάλιστα, εἶμαι σχεδὸν βέβαιος . . .—Πῶς! δὲν ἔχεις ἐντελὴ βεβαιότητα;—Ὀχι, Κύριε, καὶ τοῦτο εἶναι ἰδικόν σας λάθος.—Πῶς;—Ἐάν μοι ἐνεπιστεύσθε τὴν εἰκόνα, θὰ τὴν παρέβαλον μὲ τὸ πρωτότυπον.—Ἐγὼ νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ τοῦτον τὸν θησαυρόν!—Ἐ! ὦχι, ὦχι, κρατήσατέ την, Κύριε, ἐάν φοβῆσθε μήπως χαθῇ εἰς τὰς χεῖράς μου.—Ἐξέτασέ την πολὺ προσεκτικῶς, τοῦτο σοὶ ἀρκεῖ, καὶ θὰ ἐνθυμηθῇς—Ἐγὼ, νὰ ἐνθυμηθῶ! Ἄ! Κύριε ποτὲ δὲν εἶχον μνημονικόν' λησμονῶ συχνάκις καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομά μου.—Ἐ καλὰ! μάθε λοιπόν ἐκ στήθους ὅ,τι θὰ σοὶ ὑπαγορεύσω.—Ἀδύνατον.—Ἄς δοκιμάσωμεν. Τότε ὁ Φορλάγκος ἐκθέτει λεπτομερῶς ὅλα τὰ θέληττα τῆς εἰκόνης, καὶ ὁ καλὸς Ὀλιβιέρος ἐπαναλαμβάνει λέξιν πρὸς λέξιν τὸ μάθημά του ὡς μαθητῆς. Μέτωπον ὕψηλόν, λευκὸν ὡς ἀλάβαστρον καὶ λεῖον ὡς καθρέπτης ὀφρὺς μελαναὶ καὶ λίαν κυρταὶ τὰ ὥραιότερα μαλλιά τοῦ κόσμου ὀφθαλμοὶ μέλανες, πλήρης πνεύματος καὶ εὐαισθησίας ὥραϊα μικρὰ μύτη ἀνασηκωμένη χεῖλη χρώματος ῥόδου μικρὸς τις λακκίσκος εἰς ἐκάστην παρειάν σιαγὼν στρογγυλοτάτη μὲ λακκίσκον εἰς τὸ μέσον.—Ἰδοὺ λοιπόν ὡς ἐκ θαύματος, εἶπεν ὁ Φορλάγκος, ἐπαναλαμ-

βάνεις πολὺ καλὰ τὸ μάθημά σου.—Μάλιστα, Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλιβιέρος ἔχω περισσοτέραν μνήμην ἀφ' ὅ,τι ἐνόμιζον. Ἄς ἴδωμεν, θέλω νὰ ἐπαναλάβω μόνος, ὅτι ἐπανελάβανον μεθ' ὑμῶν. Πραγματικῶς, ὁ Ὀλιβιέρος ἤρχισε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ, ἀλλ' εἴτε ἀπὸ διαβολίαν εἴτε ἀπὸ ἀπροσεξίαν ἐσύγχισε ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ οἱ ὀφθαλμοὶ ἔγειναν κυανοὶ, τὰ μαλλιά καστανά, τὸ μέτωπον ὕψηλόν ὡς ἀλάβαστρον καὶ λευκὸν ὡς καθρέπτης. Ἡ σιαγὼν κυρτὴ πρὸς τὰ ἄνω μὲ λακκίσκον πλήρης πνεύματος καὶ εὐαισθησίας. Ὁ Φορλάγκος ἔγεινε μανιώδης· ἀλλ' ὁ Ὀλιβιέρος τῷ παρετήρησε πολὺ φρονίμως ὅτι δὲν τὸν βοήθει ἡ μνήμη. « Ἄνευ τῆς εἰκόνης, εἶπε, θὰ κάμω λάθος τι, καὶ δὲν θὰ ἔχητε εἰς τί νὰ στηριχθῇτε. » ὁ Φορλάγκος ἐνδίδει ἐπὶ τέλους, ἂν καὶ μετὰ λύπης εἰς δικαιολογήματα ἅπερ δὲν δύναται ν' ἀποδοκιμάσῃ. Παραδίδει λοιπόν τὴν προσφιλεῖ του εἰκόνα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ὀλιβιέρου, ὅστις τῷ ὑπεσχέθη νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ μετ' ὀλίγον μὲ εὐχάριστα νέα.

Τὸ αὐτὸ ἑσπέρας, ὁ Ὀλιβιέρος πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, ἀνῆγγειλεν εἰς τὸν κύριόν του, ὅτι ἀντιπαράβαλλον τὴν εἰκόνα πρὸς τὸ πρωτότυπον εὑρεν ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία. Τῷ ἐδιηγήθη πῶς διὰ τοῦ μέσου μιᾶς θεραπαινίδος, ἣν εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ πλησίον τῆς δεσποσύνης Ῥομανθίλλης περιέγραψε τὴν ὥραιότατην εἰκόνα τῆς ὅσον συμπληρωτικῆς, τόσον δυστυχούς καὶ ὥραϊας συγχρόνως νεάνιδος ταύτης προσέθηκεν ὅτι ἐξαρτᾶται ὑφ' ἑνὸς ἐπιτρόπου ἀνθρώπου λίαν σκληροῦ, ἀπανθρώπου, ζηλοτύπου, καὶ καθ' ὅλα φρικτοῦ. Ὁ ἐπίτροπος οὗτος ὀνομάζεται Φοβερός, ὄνομα τὸ ὁποῖον ἐντελῶς εἰκονίζει τὸν χαρακτῆρά του. Θέλει δὲ νὰ νυμφεῖται τὴν προστατευομένην του, καὶ διὰ τὸ ἐπιτύχῃ τὴν κρατεῖ πάντοτε εἰς ἐντελὴ μοναξίαν καὶ τὴν μεταχειρίζεται μὲ τόσῃν βαρβαρότητι, ὥστε βεβαίως θ' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν λύπην τῆς. Ἐνῶ διηγείτο ταῦτα, ὁ Φορλάγκος ἔκλαιεν, ἐχαίετο ἐθύμωνεν; Ὁ Ὀλιβιέρος ἐξηκολούθησε καὶ διηγῆθαι πῶς διὰ τῆς ἐπιδεδούνητος τῆς νέας θεραπαινίδος ἔφθασε πλησίον τοῦ βρωμεροῦ τούτου Φοβεροῦ, πῶς κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἀσπλάγχχνου τούτου ἀνθρώπου, κολακεύων τὸ κύριον πάθος του, τὴν ζηλοτυπίαν. « Τῷ ἔδωκα νὰ ἐννοήσῃ, προσέθηκεν ὁ Ὀλιβιέρος, ὅτι ἡ συνοικία τῶν Παρισίων εἰς ἣν κατοικεῖ εἶναι πολὺ θορυβώδης καὶ διχαστικὴ, καὶ θὰ ἦτο συμφερότερον εἰς

καὶ παρὰ τῆς ὁποίας ἀντηγαπώμην, τὴν θυσιάζω, εἰς γυναῖκα ἣν δὲν γνωρίζω ποσῶς, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ὑπαρξίς δύναται νὰ ἦναι προβληματική! Ναι, ἀλλ' ἐὰν ὑπάρχη τὸ θελκτικὸν τοῦτο ὄν, πόσα θέλγητρα ἄρ' γε θὰ κατέχη!... Ὅποια φυσιογνωμία προσέθηκε, θεωρῶν μετ' ἀπληστίας εἰκόνα τὴν ὁποίαν σφίγγει μυριάκις εἰς τὰ χεῖλη του ὁποῖον πνεῦμα, τί λεπτότης καὶ τί εὐαισθησία εἰς τοῦτο τὸ βλέμμα! Πόσον εἶναι χαρίεντα καὶ λεπτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς ταύτης! Ὅποια ἀξίεραστος εὐθυμία εἰς τοῦτο τὸ μεῖδιμα! Ἀχ! δίδω ὅλην μου τὴν περιουσίαν, τὸ ἥμισυ τῆς ὑπάρξεώς μου διὰ νὰ εὕρω τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνης ταύτης. » Ἡ ὁμιλία αὕτη τοῦ Φορλάγκου διεκόπη ἐκ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ὀλιβιέρου (θαλαμηπόλου του.) Ὁ Ὀλιβιέρου ἦτο φρόνιμος τις ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἡ Κ. Βερμόνδ εἶχε παρὰ τῷ ἔγγονῳ της. Ὑπηρετὴς πλήρης ζήλου καὶ πίστεως ὢν, ὁμιλεῖ ἐλευθέρως ἐντὸς τῆς οἰκίας, καὶ ἔδιδεν ἐνίοτε συμβουλὰς οὐχὶ ἀπορρίπτεας. Ὁ Ὀλιβιέρου παρετήρησε τὴν ἀνησυχίαν καὶ θλίψιν τοῦ νέου κυρίου του, εἶδε μετὰ λύπης τὴν ψυχρότητά του πρὸς τὴν Ἀμαλίαν καὶ ἐσυλλογίζετο ὁποῖαν θλίψιν θὰ ἔδοκίμαζεν ἡ Κ. Βερμόνδ ἐὰν τὸ συνοικέσιον τοῦτο ἀπετύγχανεν. Ὅθεν ἐπεθύμει ν' ἀποσπᾷσθαι παρὰ τοῦ Φορλάγκου τὸ μυστικὸν ἐξ οὗ ἐξήρτητο ἡ εὐτυχία ὅλης τῆς οἰκογενείας· ἀλλὰ πῶς ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του; Νὰ τὴν ἀπαιτήσῃ, ἴσως θὰ τὴν ἀπεμάκρυνε διὰ πάντα. Ἀλλὰ κατὰ τὴν εἰσοσχετῇ ηλικίαν μας, τὸ μυστικὸν τῶν παθῶν μας εἶναι εἰς τὴν ἄκραν τῶν χειλέων μας, καὶ ὁ Φορλάγκος εἶχεν ἀνάγκην ἐνὸς ἐμπιστευμένου. Ὅθεν ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἐσκέπτετο νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν Ὀλιβιέρου τὸ μυστήριόν του. Τοῦ ἐδιηγήθη λοιπὸν μετὰ τινος δισταγμοῦ, ὅτι ἡμέραν τινα περιπατῶν εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία μετὰ τῆς Κ. Βερμόνδ, τῆς Ἀμαλίας καὶ τινων φίλων, παρετήρησεν ἐπὶ τῆς χλόης πρᾶγμα τι τὸ ὁποῖον ἔλαμπεν ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου· « ἐπλησίασα, εἶπεν, εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ὑπερζωηρῶς προσέβλεπε τὴν περιέργειάν μου καὶ εὖρον ὠραιότατην μικρογραφικὴν εἰκόνα. Δὲν δύναμαι, Ὀλιβιέρου, νὰ σοὶ ἐκφράσω τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἐπροξένησεν εἰς τὴν καρδίαν μου ἡ ἀγγελικὴ αὕτη μορφή. Ἐκρυψα ταχέως τὸν ὕψαυρόν μου, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ τὸν παρατηρήσω μόνος ἄνευ μαρτύρων, ἐλησμόνησα τὸ πᾶν. Ἐξ ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἡ φαντασία μου εἶναι κατεστειλημένη ἐκ τοῦ θείου τούτου πλάσματος. Ὅσον

τὴν θεωρῶ, τόσον ἀνακαλύπτω περισσώτερα θέλγητρα. Καθ' ἐκάστην κἀμνω τὸν περιπατόν μου πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὴν εὖρον· συγχινῶ εἰς ὅλα τὰ θέατρα, εἰς ὅλους τοὺς δημοσίους περιπάτους μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήσω τὴν ἀξιολάτρευτον ταύτην κυρίαν, ἣν ἡ εἰκὼν παρουσιάζει, ἀλλὰ μέχρι σήμερον ὅλαί αἱ ἐλπίδες μου ἀπέβησαν μάταιαι καὶ εἶμαι ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. »

Ὁ καλὸς Ὀλιβιέρου γνωρίζων καλῶς τὸν κύριόν του, δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸν ἀντικρούσῃ κατὰ πρόσωπον. Ἐφάνη λοιπὸν ὅτι τὸν ἐλυπεῖτο· καὶ ἀφοῦ ἐθαύμασε τὴν ὠραιότητα τῆς μυστικῆς εἰκόνης, ὑπεσχέθη εἰς τὸν Φορλάγκου νὰ μεταχειρισθῇ ὅλον τὸν ζήλον του καὶ τὴν τέχνην του εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πρωτοτύπου.

Τὸ πρῶτόν του βῆμα ἦτο νὰ ἐκμυστηρευθῇ ὅλα εἰς τὴν Κυρίαν Βερμόνδ. Ἐκρινεν οὕτω διότι ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἐπρόβλεπε τὸν κύριόν του ἀλλ' ὑπηρετεῖτ' ἀληθῆ τοῦ συμφέροντος, διότι τις καλλίτερον τῆς Κυρίας Βερμόνδ ἠδύνατο ν' ἀνακουφίσῃ τὴν καρδίαν καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ Φορλάγκου; Ὅσον δυσάρεστος καὶ ἂν ἦτο ἡ τοιαύτη ἀνακάλυψις, τὸ πρῶτον κίνημά της ἦτο νὰ γελάσῃ ἀπλήστως. « Πῶς! ἀνέκραξεν, ὁ ἐγγονός μου ἐρωτευμένος με μίαν εἰκόνα; Ἰδέτε ἐὰν ἡμεῖς οἱ γέροντες δὲν ἔχωμεν δίκαιον νὰ γελῶμεν διὰ τὰς ἀνοησίας τῆς νεότητος. Ἀλλ' εἰπέ μου, Ὀλιβιέρου, ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι τοῦλάχιστον ὠραία;—Ὁραία, Κυρία; φεῦ! εἶναι πολὺ ὠραία!

Ποτὲ δὲν ἀπήντησα θελκτικωτέραν φυσιογνωμίαν. Ἡ δεσποσύνη Ἀμαλία πλησιάζει ἴσως ἀλλ' ἐντούτοις. . . . » Ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα διεκόπη διότι ἡ Ἀμαλία, ἥτις εἶχεν εἰσελθεῖ ἀπὸ τινων στιγμῶν εἰς τὴν αἴθουσαν χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ καὶ εἶχεν ἀκούσει ὅλα χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐπὶ πλέον τὰ δάκρυά της. Ἡ Κ. Βερμόνδ δὲν εἶχε πλέον καὶ αὕτη ἐπιθυμίαν νὰ γελάσῃ καὶ προσεπάθησε κατ' ἀρχάς νὰ παραγορήσῃ τὴν ἀξίεραστον ὀρφανὴν δι' ὅλων τῶν ἐπιχρημάτων τὰ ὁποῖα εὐκόλως δύναται τις νὰ μαντεύσῃ· μετὰ ταῦτα δ' ἐσκέφθη νὰ πολεμήσῃ σπουδαίως τὸ ἀλλόκατον πάθος τὸ ὁποῖον ἐτάραττε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐγγονοῦ της, καὶ πρῶτον ἔργον εἰς τοῦτο ἐνόμισε, τὸ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἴδῃ τὴν ὀλεθρίαν ταύτην εἰκόνα. Ἐπεφόρτισε λοιπὸν τὸν Ὀλιβιέρου νὰ τὴν ἀποσπᾷσθαι διὰ τινος στιγμῆς ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Φορλάγκου. Ἡ ἐπιχειρήσις ἦτο δύσκολος ἀλλ' ὁ ζήλος τοῦ γέ-

εἶναι αἴσθημα πληροῦν τὴν ψυχὴν χωρὶς ν' ἀπασχολῇ τὴν φαντασίαν, καὶ δυστυχῶς ἡ φαντασία τοῦ Φορλάγκου εἶχεν ἀνάγκην ἀπασχολήσεως, διότι ἦτο ζωηρά, διάπυρος καὶ ρωμαντική καθ' ὑπερβολήν. Ἀπηρτεῖτο ἐμπόδιόν τι μέγα καὶ ἀπροσδόκητον νὰ τὸν διαχωρίσῃ τῆς Ἀμαλίας, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ πόσον τὴν ἠγάπα. Τοιαύτη ἦτον ἡ κατὰστασις τῆς συμπαθητικῆς ταύτης οἰκογενείας ὅτε αἰφνης ὁ Φορλάγκος ἐφάνη ἀνήσυχος καὶ βρεβλώδης, ἀπουσίαζε συχνά, καὶ ἐπέστρεφε πολὺ ἄργά μετὰ λύπης τὴν ὁποίαν δὲν προσεπάθει ποσῶς νὰ καταπαύσῃ· ὠμίλει ὀλίγον πρὸς τὴν Ἀμαλίαν καὶ δὲν τῇ ἐδείκνυε πλέον τὴν ἐμπιστοσύνην ἐκείνην, πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ καρδία συνειθίζει τόσον γρήγορα, καὶ ἥτις δὲν δύναται πλέον νὰ διέλθῃ ἀφοῦ ἅπαξ τὴν ἀπήλυσεν. Ἡ Ἀμαλία ἔκλαιε κρυφίως· «ὁ Φορλάγκος δὲν μ' ἀγαπᾷ πλέον, ἔλεγε, διότι μοὶ κρούπτει κᾶτι τι.» Ἡ δὲ Κ. Βερμὸνδ ἦτον εἰς ἀνησυχίαν καὶ εἰς ἀκατάπαυστον θλίψιν. «Τί κάμνεις; ποῦ εἶναι; ποῦ ὑπάγει; τοῦτο εἶναι περίεργον, δὲν τὸν βλέπομεν πλέον. Διὰ τί δὲν μοὶ ὁμιλεῖ ὡς πρὶν περὶ τῆς Ἀμαλίας; δὲν θέλει πλέον νὰ τὴν νυμφευθῇ; πρέπει νὰ τὸν ὑπανδρεύσω, καὶ μάλιστα ὅσω τὸ δυνατόν ταχύτερον· ἐὰν ἀναβάλω τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σχεδίου μου, φιλάρεσκός τις θὰ κυριεύσῃ τὴν καρδίαν τοῦ τρελλοῦ τούτου νέου, θὰ γυρίσῃ τὴν ἄνευ ἐγκεφάλου κεφαλὴν του, θὰ τὸν ἀποχωρίσῃ τῆς φιλάτης μου Ἀμαλίας, καὶ τότε ἐχάθησαν ὅλαι αἱ ἐλπίδες τὰς ὁποίας ἐσχημάτιζον διὰ τὴν εὐτυχίαν των!».

Πρωτὴν τινὰ καθ' ἣν ὁ Φορλάγκος ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ τὸν ἐκάλεσε πλησίον της καὶ τοῦ εἶπεν· «Ἐπιθυμῶ φίλτατέ μου νὰ σοὶ ὁμιλήσω ταύτην τὴν στιγμήν καθ' ἰδίαν.—Ἄ Κυρία μου! ἀπεκρίθη ὁ Φορλάγκος μὲ ὕφος ἀνυπομονησίας, πρέπει νὰ ἐξέλθῃ· σπουδαία τις ὑπόθεσις. . . . — Σπουδαία, εἶπεν ἡ Κ. Βερμὸνδ γελῶσα, δὲν θὰ εἶναι ἴσως σπουδαιοτέρα ἐκείνης περὶ ἧς θὰ σοὶ ὁμιλήσω, καὶ ἥτις φαίνεται ὅτι ἐξῆλθε τῆς μνήμης σου. Ἡ μήπως, ἀγαπητέ μοι ἐγγονέ, δὲν θέλεις πλέον νὰ νυμφευθῇς; Ἄχ! Κυρία μου, μὴ μοὶ ὁμιλῇς πλέον περὶ αὐτοῦ· μόλις εἶμαι εἰκοσκατής.— Τόσον καλλίτερα! πρέπει τάχα νὰ γείνης πεντηκοντοῦτης; Ἡ ἐκφρασις αὕτη εἶναι ὅλως νέα εἰς τὸ στόμα σου, ἐὰν σὲ ἤκουον ἔπρεπε νὰ σὲ εἶχον ὑπανδρευμένον δεκαπέντε ἐτῶν. Ἀλλὰ σήμερον ὁ κύριος ἔχει ὑποθέσεις σοφρωτέρης. . . . Ἐν

τούτοις ἡ Ἀμαλία εἶναι τόσον γλυκεῖα, τόσον καλὴ τόσον συμπαθητική.» . . . — Ἔχετε δίκαιον Κυρία μου, ἀναγνωρίζω τὰ ἐξαιρετὰ αὐτὰ προτερήματα, ἀλλὰ. . . — Ἡ Ἀμαλία δὲν ἔχει ποσῶς τὴν μανίαν αὐτὴν τῆς πολυτελείας, καὶ τῶν διασκεδάσεων, ἥτις στρέφει τὴν κεφαλὴν ὅλων τῶν νεανίδων. Εἶναι μετριόφρων, ὅπερ σπανιώτατον, θὰ φροντίζῃ περὶ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας, ὅπερ σπουδαῖον, θὰ ἀναθρέψῃ καλῶς τὰ τέκνα της, ὅπερ εἶναι κᾶτι τι, δὲν θ' ἀγαπᾷ εἰμὴ τὸν σύζυγόν της, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν βλέπομεν σχεδὸν πλέον. Τί ἔχεις λοιπὸν σπουδαιότερον εἰμὴ ν' ἀσφαλίσῃς εἰς ἐαυτὸν μίαν τοιαύτην σύντροφον; — Εἶμαι τῆς γνώμης σας, Κυρία μου, ἡ Ἀμαλία περιλαμβάνει ὅλας τὰς ἀρετὰς αἰτινες ἀποτελοῦσι τὴν εὐτυχίαν, ἀλλὰ. . . — Δὲν ἀκούω ἐγὼ ἀλλὰ, πρέπει νὰ ὑπανδρευθῇς. Εἶμαι ἐγδοηκοντοῦτης πλέον καὶ μεγάλως ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω πέριξ μου μικρὰ παιδί, τὰ ὅποια θὰ μὲ διασκεδάξουν διὰ τῶν φλυαριῶν των, θὰ μὲ περιγελοῦν, θὰ σπάζουν τὰ ματοῦλιά μου, θὰ μὲ κάμνουν νὰ γελῶ καὶ νὰ θυμῶνω συγχρόνως. Θὰ ὑπανδρευθῇς καὶ θὰ λάβῃς διὰ σύζυγον τὴν Ἀμαλίαν — Πόσον εἴσθε ἀνυπόμονος! — Ἦ, ἡ ὑπομονὴ δυστυχῶς δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἀρετῶν τῶν γερόντων, οὐδόλως ἔχουσι καιρὸν διὰ νὰ περιμένωσι. » Τὸ τελευταῖον τοῦτο δικαιολόγημα συνεχίνησεν ὡς φαίνεται τὸν Φορλάγκον. «Ἐπεθύμουν, εἶπεν, ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἐκπληρώσω καὶ σήμερον τὴν ἐπιθυμίαν σας· ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς τὸ ὁμολογήσω, εἶμαι μανιωδῶς ἐρωτευμένος μετ' ἄλλης νεάνιδος. — Μετ' ἄλλης νεάνιδος! ὦραις; πῶς ὀνομάζεται; — Δὲν ἤξεύρω. — Ποῦ κατοικεῖ; — Ἀγνοῶ. — Ποῖα εἶναι ἡ οἰκογένειά της, ἡ περιουσία της; — Τίποτε δὲν γνωρίζω. — Ποῦ τὴν εἶδες; — Πουθενά. — Βεβαίως θὰ ἤκουσες νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῆς; — Ποτέ. — Σᾶς ἔκαμον ἴσως τόσῳ πομπῶδι ἔπαινον περὶ τοῦ πνεύματος, περὶ τῆς μορφῆς της; . . . — Ποτέ σᾶς λέγω δὲν μοὶ ὁμιλήσαν περὶ αὐτῆς. — Ἐγγονέ μου, ἐγγονέ μου, δὲν σὲ βιάζω πλέον νὰ ὑπανδρευθῇς· διότι δὲν σοῦ πρέπει σύζυγος, ἀλλὰ μᾶλλον μία θέσις εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Χαῖρε, σ' ἀφίνω, διότι εἶμαι τόσον ὀργισμένη! . . . »

Ταῦτα εἰποῦσα ἐξῆλθεν, ὁ δὲ Φορλάγκος δὲν ἠδυνήθη νὰ υποκαθῇ ὅτι ἡ ὀργὴ αὕτη δὲν ἦτον εὐλογος. «Φεῦ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, οὐδὲν ἀληθέστερον, εἶμαι τρελλός. Ἐνῶ εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ νυμφευθῶ νεάνιδα ἐστολισμένην μὲ ποικίλας ἀρετὰς, τὴν ὁποίαν ἠγάπων ἐκ νεότητός μου

Φεῦ! ἔπεσεν ἐπάνω του
Νεκρὸ καὶ ἄψυχο πτώμα,
Ἵ τὰ στήθη της ὑπόκωφοι
Κτυποῦν μόνον ἀκόμα.

Οἱ καρδιακοὶ παλμοί!

« Ἀλλοῖμονον τότ' ἐπράξε·
Λοιπὸν ἡ εἰμαρμένη
Ἵ τοῦ τάφου σου τὰ πρόθυρα
Ἡλθ' ἐξιλασμένη

Τάχ' ν' ἀναφανῇ.

Καὶ μ' ἔφερε τὸ μνήμά σου
Μόνον λοιπὸν νὰ σκάψω,
Καὶ μόνον ἐπικηδεῖον
Ἵ τὸν τάφον σου ν' ἀνάψω

Αἰμπαδά ταπεινή!»

Εἶπε, κ' εὐθὺς ἔς τὸ σπήλαιον
Ἐμβαίνει· ἔς τὸ ἓνα χέρι
Κρατεῖ ἀμυδρὸν τὸν λύχνον του
Καὶ τὴν βίγῳσαν φέρει

Μετὰ τὴν ἀριστερά.

Οἱ θρῆνοι τότ' ἐσείγησαν,
Ἡ ἔρημος μένει μόνη,
Καὶ ὀλόγυρα εἰς τὴν ἄβυσσον
Ἡ νύκτα πάλι ἀπλώνει.

Τὰ μαυρὰ της πτερά.

ΓΗΡΑΣ ΚΑΙ ΕΥΘΥΜΙΑ.

Ἡ εὐθυμία τῶν γερόντων εἶναι ὁ ἔπαινος τῆς νεότητος τῶν, ἐξ αὐτῆς τεκμαίρεται ἀμεμπτον παρελθὸν καὶ μέλλον ἀτάραχον. Παρὰ τοῖς νέοις ἡ εὐθυμία παγάζει συνήθως ἐκ τῆς ἐλαφρότητος τῆς ἡλικίας τῶν. Ὁ νέος γὰρ δι' ὅλα, διότι εἰς κανὲν δὲν ἀποδίδει σπουδαιότητα. Ἀλλ' ὁ χρόνος φέρει τὰ πάθη, τὰ δὲ πάθη τὴν σκέψιν, συνήθως τὴν λύπην καὶ ἐῶτα τὸν ἑλεγχον τῆς συνειδήσεως. Ὅταν βλέπωμεν γέροντα διατηρήσαντα τὴν εὐθυμίαν τῆς νεότητος, λέγομεν· «Ἰδοὺ τίμιος ἄνθρωπος, ὅστις πάντοτε ὑπῆρξε τοιοῦτος, διέτρεξε διὰ βήματος ἵσον τὸ στάδιον τῆς ζωῆς του, ἡ ἀνάμνησις τῶν σφαλμάτων του, ἐὰν ἐπραξέ τινα, τὸν καθιστᾷ ἐπιεικῆ πρὸς τὰ τῶν ἄλλων. Τὰ πάντα του ἦσαν ἐλαφρά, διότι τὰ ἔγνη τὰ ὅποια ἀφῆκον εἰς τὴν καρδίαν του οὐδόλως ταραττοῦσι τὴν ἡσυχίαν του. Ποτὲ βλέμμα φθόνου δὲν ἔρριψεν ἐπὶ τῆς εὐτυχίας τῶν ἄλλων, διότι ἂν καὶ

ἔχασε τὸ πρόωτιστον τῶν ἀγχιῶν, τὴν νεότητα, οὐχ ἦττον εὐχαρίστως ἀνέχεται τὴν θέαν ἄλλων νέων.

Τοιοῦτος χαρακτὴρ, ὅστις εἰς μίαν γυναῖκα ἔχει ἵσως περισσύτερα θέλητρεα, ἦτο ὁ τῆς Κ. Βερμόνδ. Νυμφευθεῖσα εἰς ἀμακίαν ἡλικίαν μετὰ συζύγου τῆς ἐκλογῆς της, καὶ κάτοχος οὖσα καλῆς περιουσίας καὶ ὠραιοτάτης μορφῆς, ἐγίνωσκε ν' ἀρέσκη ἄνευ φιλαρεσκείας, ἀπέκτα φίλους χωρὶς νὰ παρεκκλίνῃ τῶν καθηκόντων της, καὶ ἐχαίρει το μετριοφρόνως, διὰ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ πνεύματός της, ἀρεστοῦ ὄντος, φυσικοῦ καὶ ἄνευ ἀξιώσεως. Ἄστατος εἰς τὰς ἐρέξεις της, ἀλλὰ σταθερὰ εἰς τὰς διαθέσεις της, ἤξευρε νὰ ποικίλῃ τὰς διασκεδάσεις της χωρὶς νὰ ταραττῇ τὴν εὐτυχίαν της. Οὕτως εἶχε γηράσει χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ ἐννοήσῃ καὶ χωρὶς νὰ ἐννοηθῇ, διότι ἀνεμποδίστως καὶ βαθμηδὸν συνεμόρφωνε τὰς ἐρέξεις αὐτῆς πρὸς τὴν προβαίνουσαν ἡλικίαν της. Ἐὰν ἐγίνωσκαμεν νὰ παραϊτόμεθα τῶν ἀξιώσεών μας καθ' ὅσον χάνομεν τὰς ἐντυπώσεις τῶν ἡδονῶν, θὰ ἐλυπούμεθα διὰ πολλὰ ὀλίγα πράγματα.

Οὕτως λοιπὸν ἡ Κ. Βερμόνδ εἶχε διανύσει τὰ ὀγδοήκοντά της ἔτη. Εἶχε συγκεντρώσει ἐν τῇ μέσῃ τῆς οἰκογενείας της καὶ εἰς μικρὸν τινα ἀριθμὸν ἀληθῶν φίλων τὴν ζωρὰν ἐκείνην εὐθυμίαν, ἥτις ἐπὶ πολλὸ ἀπετέλει τὸ θέλητρεον τῆς πολυκαρίθμου καὶ ζωηρᾶς κοινωνίας της. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν χερύσσασα εἶχεν ἀφιέρωσει ὅλην της τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν νέον Φορλάγκον ἑγγονόν της, καὶ πρὸς τὴν νέαν Ἀμαλίαν δε Βελλακρὲ, οἵτινες ἔζων πλησίον της.

Ἡ Ἀμαλία ἦτο ὀρφανὴ κόρη ἄνευ περιουσίας. Ἡ Κ. Βελλακρὲ θνήσκεισα τὴν εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν φροντίδα τῆς Κ. Βερμόνδ ἥτις τὴν εἶχεν ἀναθρέψῃ μ' ὅλην τὴν μέριμναν φιλοστόργου μητρὸς. Ἡ Κ. Βερμόνδ ἠγάπα τὴν Ἀμαλίαν ὡς θυγατέρα της καὶ τῇ ἐδίδεν ἤδη αὐτὸ τὸ ὄνομα, διότι πρὸ πολλοῦ εἶχε κατὰ νοῦν νὰ τὴν ἐνώσῃ μετὰ τοῦ ἐγγονοῦ της. Οἱ δύο νέοι ἀνατρεφόμενοι ὁμοῦ ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν ταύτην ἐποψὴν παρεδίδαντο ἄνευ στενοχωρίας εἰς αἰσθήματα, τὰ ὅποια προσμήνουν τὴν εὐτυχίαν τῶν. Ὁ Φορλάγκος ἦτον εἰκοσετής, ἡ δὲ Ἀμαλία δεκαεξαετής. Οὐδὲν μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας εἶχε ταραξεί τὴν εἰρήνην τῆς ἀμοιβαίας τῶν ἀγάπης· ἀλλ' ὁ ἔρως τὸν ὁποῖον οὐδὲν ἀνησυχεῖ, καταντᾷ συνήθεια καὶ ὁμοιάζει πρὸς τὴν φιλίαν, ἀγαπῶνται χωρὶς νὰ τὸ συλλογίζωνται, χωρὶς νὰ τὸ λέγωσιν.